

hermed sige, at Rigsdagen skulde have sendt en Deputation rundt til de forskellige Havne og Institutioner, som her ere under Overvejelse, for med egne Øjne at se, hvad Kommissionen har set. Jeg siger kun til, at Rigsdagen skulde have haft Tid til at søge Oplysninger om de Punkter i Kommissionens Betænkning, som for den maatte være afgørende ved Fældelsen af den endelige Kendelse i denne Sag. Det er jo dog Rigsdagens Ansvar, det her drejer sig om. Den kan jo ikke skyde sig ind under, at Kommissionen ved sine Indstillinger er kommen til at gøre Uret. Ved at underskrive dem, ved at tage dem uden Forandring, fordi der ikke er Tid til en saadan, paatager Rigsdagen sig Ansvaret for den mulige Uret, der er i dem, og der er Uret i dem. Der er for det første den Uret, at man ikke burde have eftergivet de Havneanlæg og andre Institutioner noget, som ifølge Kommissionens egen Mening var i Stand til fuldt ud at betale Staten dens Tilgodehavende. Man burde ikke have eftergivet dem noget, thi der er jo ingen Anledning til, naar Debitor er i Stand til fuldt ud at betale sin Gæld, da at eftergive ham den. Man burde derimod have eftergivet den Gæld, som Debitor ikke var i Stand til at betale, og eftergivet den i et saadant Omfang, at Debitor kunde blive i Stand til at afvikle den, thi ellers bliver Lovforslagets hele Øjemed meningsløst. Det er jo nemlig meningsløst at vedtage en Lov om, at disse Gældsfordringer skulde udryddes af Verden, naar Forholdet i mange Tilfælde er det, at Debitor slet ikke kan tilsvare, hvad han er gaaet ind paa at tilsvare. I hvert enkelt Tilfælde, hvor man nedsætter Fordringen paa et Havneanlæg, indgaar dette jo paa at betale en Sum een Gang for alle, som det forpligter sig til at skaffe til Veje ved Optagelse af Laan. Men naar nu det faktiske Forhold bliver dette, at Havneanlægget ved at optage dette Laan mere eller mindre fuldstændig ruinerer sig, saa er Lovens Øjemed slet ikke opnaaet, saa er Loven en Illusion, og man har blot bragt Havneanlægget i en ringere Stilling end den, det forud var i, uden paa den anden Side at skaffe Statskassen nogen virkelig Indtægt. Det næste Skridt maa da være, at man eftergiver Havnen den endnu større Gæld, den har maattet gøre hos private Folk, som ikke ere i Stand til at eftergive den, men tværtimod ville inddrive den. Dette kommer man til at gøre i alle de Tilfælde, hvor man ved Afslutningen af Kontrakten om en Affindelsessum har bragt

vedkommende Havneanlæg i en endnu værre Stilling end den, det var i før.

Den højtærede Finansminister taler med Myndighed — og det kan jeg lide ham for — at sige, naar han holder sig paa politisk og logisk holdbar Grund, men det er jo ingenlunde Tilfældet her. Det, at han indbringer et Forslag af den Natur her i Rigsdagen saa sent, at Rigsdagen ikke kan faa Tid til en Undersøgelse af det, men maa tage det blindt, er jo i Strid med hele hans Venstreopfattelse. Lad os gøre et kort og ganske nærliggende Tankeeksperiment: Hvordan vilde den samme ærede Minister stille sig, hvis han endnu sad som menigt Medlem paa Venstrebanken i Folketinget og der havde for sig et saadant Lovforslag som dette, hvis altsaa en Minister kom og sagde til Rigsdagen: Jeg har nedsat en Kommission af Embedsmænd, og de ere komne med en Indstilling, denne ønsker jeg, fordrer jeg, at Rigsdagen, fordi der ikke er Tid til nogen Undersøgelse, skal tage uforandret! Vilde saa ikke den samme Minister, hvis han sad som menig Venstremand i Folketinget, være den første til at opponere og sige: Derved trædes Rigsdagens Ret under Fødderne, derved gaar man med til den Urimelighed, at Rigsdagen skal tage et Ansvar paa sig for noget, som den ministerielle Kommission har gjort. Jeg mener, at den vildeste reaktionære ikke kunde have handlet mere i Modstrid med Rigsdagens Interesser, end denne Venstreminister har gjort. Og hvordan argumenterer han saa? Han siger blot: Dette er Kommissionens Indstilling, bøj Dem! Jeg svarer dertil: Nej, mine Herrer! Lad os være enige om at sige nej, vi ville have Tid til at overveje denne Sag. Jeg vil senere ende med at stille Forslag om, at Lovforslaget forkastes, og dertil har jeg en særlig Anledning. Da den ærede Minister ikke er til Stede, vil jeg forkorte min Henvendelse til ham — det, jeg har sagt hidtil, har jeg ikke kunnet undgaa at sige —, men jeg skal gøre det, jeg har tilbage, kortere, end jeg ellers vilde have gjort det.

Jeg har en særlig Anledning til at tage Ordet i denne Sag, fordi der i Gaar er kommen en Henvendelse til mig fra Gudhjem Havnekommission, som oplyser, hvorledes dens Forhold har været til denne Sag. Herom skal jeg i Følge Anmodning meddele det ærede Ting følgende: Havnekommissionen har under 11. December forrige Aar tilskrevet Ministeriet et Brev, som jeg har her i Afskrift, og som jeg beder den højtærede Formand om at lade